

Jus Canonicum In V. Libros Decretalium Distributum

novâ Methodo explicatum, Omnibus Capitulis Titulorum (qui in Antiquis, & novis Libris Decretalium continentur) promiscuè & confusè positis, in ordinem doctrinæ digestis. Adjunctis Aliis Quæstionibus Connexis, Quæ Ad Plenam Cujusque Tituli, Aut Materiæ Cognitionem, Et Expositionem Pertinent. ...

Respondens Libro secundo Decretalium : In Quo Ordo Judiciarius, Et Qvæ Ad Judicia Pertinent, Secundùm Utrumque Jus, Canonicum, & Civile Methodicè Tractantur, & Exponuntur ; Additus Est, Præter Synopticum Et Methodicum, Alius Index Alphabeticus A Pluribus Desideratus

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1675

Titulus. XXVIII. De Appellationibus, Recusationibus, & Relationibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98191](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98191)

causam ad superiorem Judicem remittere debeat, ut ipse eam plenè cognoscat, ac definiat. *n. 106.* Potest autem executor mixtus cognoscere etiam de aliis exceptionibus, quæ post latam sententiam opponi possunt, sed non nisi ad eum finem, ut appareat, num executione superfedere debeat, donec is, qui commisit, plenius de ijs cognoscat. *n. 107.* Assert. II. Merus executor, cui nulla causa cognitio competit, nullas exceptiones admittere potest, neque de ijs cognoscere, *n. 108.* Quando merus executor, sive minister possit, vel non possit sententiam injustè latam in causa criminali, vel etiam civili executioni mandare? *num. 109.* An, & quando merus executor deputatus ad possessionem alicui tradendam, possit exequi hoc mandatum, etiam si possessor absit, vel resistat. *n. 110.*

§. V. An tertius interveniens pro suo interesse possit impedire executionem sententiæ inter alios lata? *pag. 566.*

Sententia lata contra principalem Actorem non debet obesse tertio, cuius interest, seu, cui ex sententia præjudicium proveniret, licet ille Judicio non interfuerit; & ideo à lata sententia legitime appellet: imò, etsi principalis Actor etiam appellavit, & in causa appellacionis succumbat; non tamen debet ea executioni mandari, donec illius causa, qui ob interesse suum appellavit, cognita sit, ac decisa, dummodo intra tempus legitimum appellatio facta sit, & appellans, suâ interesse, & justam causam appellandi se habere, probaverit. *n. 111.* Qualiter executio sententiæ faciendâ sit? *n. 122.* Si tertius, qui in Judicio ab initio non interfuit, cuius tamen interest, intra 10. dies non appellavit, vel rationabilem causam appellandi ostendere non potuit: tum distinguendum est, prout habetur eodem. *num. 122.* Ab eadem sententia potest appellare, non tantùm Reus, qui succubuit in causa, sed etiam tertius, cuius interest: & potest sententia lata contra Reum, si nihil de jure suo doceat, confirmari; quoad tertium verò, si rationabiliter appellavit, infirmari. *n. 113.* Quamvis, si sententia lata sit inter partes, tertius, cuius interest, possit appellando impedire, ne sententia lata contra Reum, cum suo præjudicio executioni mandetur; debet tamen, antequam admittatur ad Judicium, saltem summarie probare, suâ interesse. *cit. n. 113.*

§. VI. An is, contra quem in aliqua causa tres sententiæ conformes late sunt, admitti debeat ad agendum de nullitate ipsarum, vel alicuius ex illis, vel ad excipiendum, antequam huiusmodi sententiæ plenè fuerint executioni mandata? *pag. 568.*

Is, qui in beneficiâ, vel aliâ quavis causâ, tres contra se sententias in Judicio possessorio, vel petitorio reportavit, non debet ad agendum de nullitate illarum, vel alicuius ex illis, admitti, nec ad excipiendum, nisi prius fuerint plenarie executioni mandata. *n. 114.* Quando locum habeat hæc constitutio, vel non, & quomodo intelligenda, traditur. *num. 115. & seq.*

§. VII. Quæ sit pœna Judicis malè judicantis. *de Jure Civili? num. 117.* Assert. II. De Jure Canonico, si Judex Ecclesiasticus, sive ordinarius, sive delegatus, contra conscientiam, & justitiam per sordes, vel per gratiam aliquid in Judicio fecerit in

gravamen partis, is in estimationem litis est condemnandus, & per annum est suspensus ab executione Officij: & si durante suspensione, Divinis se ingerat, sit irregularis perpetuo, nisi Papa cum ipso dispenseret, idque præter alias pœnas juris. *num. 118.* Porro qui per Judicem injustè condemnatus est, non censetur quoad DEUM condemnatus. *num. 119.* Nominè Judicis hîc non intelliguntur Episcopi, nec Arbitri compromissarii, nec Auditor, nec merus Executor, nec Judex secularis. *n. eod.* Quenam requirantur ad incurrendam hanc pœnam suspensionis? *cit. num. 119.* An Judex Ecclesiasticus suspensus ab Officio, intelligatur etiam suspensus à beneficiis? *n. 120.* An incurrat hanc suspensionem per annum, qui non scienter, sed ex inconsideratione, vel ignorantia partem gerat in Judicio? *n. eod.* Solus Papa potest ab hac irregularitate absolvere. *n. eod.*

SERIES CAPITULORUM.

IN ANTIQUIS.	c. 19. n. 17. & tribus seqq.
Cap. 1. n. 4. 7. & 8.	c. 20. n. 44. & seq.
c. 2. n. 85. & seq.	c. 21. n. 40. & duobus seqq.
c. 3. n. 64.	c. 22. n. 60. & seq.
c. 4. n. 87.	c. 23. n. 96. & seq.
c. 5. n. 106. & seq.	c. 24. n. 73. & duobus seqq.
c. 6. n. 101. & seq.	c. 25. n. 79. & quinque seqq.
c. 7. n. 47. & quinque seqq.	c. 26. & ult. n. 65. & quatuor seqq.
c. 8. n. 9.	
c. 9. n. 5. & seq.	IN SEXTO.
c. 10. n. 54. & seq.	c. 1. n. 118. & duobus seqq.
c. 11. n. 56. & seq.	c. 2. n. 77.
c. 12. n. 91. & tribus seqq.	c. 3. n. 32. & duobus seqq.
c. 13. n. 37. & duobus seqq.	c. 4. n. 70. & duobus seqq.
c. 14. n. 88. & duobus seqq.	IN CLEMENTINIS.
c. 15. n. 35. & seq.	Clemens. 1. n. 114. & duobus seqq.
c. 16. n. 10. & seq.	Clemens. 2. n. 14.
c. 17. n. 111. & duobus seqq.	
c. 18. n. 15. & seq.	

TITVLVS XXVIII.

DE APPELLATIONIBUS, RECUSATIONIBUS, & Relationibus, pag. 570.

SECTIO I. De appellacionibus in genere. pag. 570.

§. I. Quid, & quomplex sit appellatio, & cur sit ducta? *pag. 570.*

ASSERTIO I. Appellatio est ab inferiore ad superiorem Judicem, ob gravamen illatum, vel intendentem, facta provocatio. *n. 1.* Eaque duplex est: judicialis, & extrajudicialis. Illa est, quæ fit ab actibus judicialibus: hæc, quæ ab actibus extrajudicialibus quibus aliquis gravatur. *n. 2. & 3.* Et fit, vel à presentem, & jam illato, vel à futuro: & in quæ judicialis appellatio differat ab extrajudiciali. *n. 4.*

Assert. II. Ob quas causas remedium appellacionis sit introductum? *n. 4.* Potest alicui concedi facultas appellandi, etiam per privilegium. *n. 5.*

§. II. Quid sit supplicatio, & quomodo ab appellacione differat? *pag. 572.*

ASSERTIO I. Supplicatio in ordine ad Judicem tribus modis accipitur, latissimè, latè, & strictè: & hæc non potest fieri ad inferiorem, sed solum ad superiorem Judicem. *n. 6.* Assert. II. In quibus supplicatio strictè sumpta differat ab appellacione? *n. 7.* Appellacioni affine est beneficium revisionis: quo hæc differat à supplicatione? *n. 8.*

SECT. II. *De iis, qui appellare possunt.* pag. 573.

§. I. *Quibusnam in genere appellare permiffum fit.* pag. 573.

ASSERTIO I. Appellare potest, non solum is, contra quem sententia lata est, sed etiam quilibet alius, cuius interest. num. 9. Assert. II. Licetum est appellare, non tantum, si ipfius interfit, suo nomine, sed etiam, si alieno, ut si quis alicuius procurator fit constitutus, vel alienum negotium gerat, modò dominus mox id ratum habeat, & plures alij, de quibus num. 10. Assert. III. Interdum etiam utraque pars litigantium appellare potest à sententia lata, quatenus ea ipsis contraria est. num. 11.

§. II. *An in causa pluribus communi unus tantum appellare possit, sine ceteris?* pag. 574.

ASSERTIO I. Appellatio prodest aliis litis confortibus, etiam non appellantibus, quando causa est communis, & una, eademque omnium defensio. n. 12. Quemam requirantur ad hoc, ut sententia lata in favorem unius etiam profit alteri, & consequenter etiam appellatio unius profit alteri. n. 13. & seq. Assert. III. Non tamen viciffim sententia lata contra unum semper nocet alteri correo, quoad condemnationem. n. 15.

§. III. *De aliis nonnullis in specie, de quibus dubium esse potest, an appellare possint?* pag. 575.

ASSERTIO I. Qui juravit, se paritutum mandatis Ecclesie, potest, non obstante juramento, à sententia, seu præcepto, quò se injustè gravari putat, appellare; & compellendus est appellans servare juramentum, vel intra 40. dies iter arripere ad prosequendam appellationem. n. 16. Idque extenditur, quòd licet quis juravit, se statutum sententià Judicis, quandocunque, & qualiscunque lata fuerit, nihilominus ab ea appellare possit ex iusta causa. num. 17. Verumtamen, si quis frivole, & effugij causà appellavit, non est standum tali appellationi, ut si excommunicatus juravit, se statutum mandato Ecclesie, & sic fuit absolutus: sed antequam fiat mandatum, vel illo recepto, appellet subterfugij causà, talis appellatio est nulla, & iterum est excommunicandus. n. 18. & seq. Assert. II. Licet appellat Reus, si non audiatur excipiens in Judicio, procuratorem Actoris non habere sufficiens mandatum, v. g. ad citandum tantum, non ad agendum: vel quòd ipse prius fuerit conventus coram alio Judice, cui causa commissa fuit per litteras Papæ, vel Principis, de quibus secunda littera non faciunt mentionem. num. 20. & seq.

Assert. III. Si Reus conventus actione reali petat, rem petitam in libello ab Actore declarari, & non audiatur à Judice, licet appellat, & omnia, quæ post appellationem attentata sunt, revocanda sunt. n. 22.

Assert. IV. Si is, qui desijt esse tutor, vel etiam, si mater desijt esse tutrix filiorum, nomine illorum conveniatur in Judicio, licet potest appellare. n. 23. Pupillus est sub potestate tutoris, qui non potest amplius conveniri, finitâ tutelâ, nomine pupilli, super causis postea ortis. n. 24.

§. IV. *De iis, quibus non est permiffum appellare?* pag. 577.

Primò appellare nequit is, qui peremptoriè citatus dicit, se nolle venire. Secundò, qui senten-

tiam contra se latam expressè, vel tacitè approbavit; adeoque appellationi renunciavit. n. 26. Tertio, si quis adversarij sui appellationi non detulit, non debet admitti, si ipse postea in eadem causa appellare velit. n. 27. & n. 28. Id autem intelligendum est de eo, qui legitime appellationi alterius non detulit, et si utraque appellatio fiat, circa eandem causam, seu idem negotium, non circa diversa. n. 29. Quarto, non potest appellare confessus propria voce in Judicio, & sponte, & simul convictus per claram, & indubitam probationem. n. 30.

SECTIO III. *De sententiis, vel actibus, à quibus appellari potest, vel non potest.* pag. 578.

§. I. *A quibus sententiis, & in quibus causis fit licitum appellare?* pag. 578.

ASSERTIO I. Generatim loquendo, appellari potest in omni causa, & à quacunque sententia, dummodo valida sit, & nisi expressè sit jure prohibitum appellare. n. 31. Assert. II. De Jure civili non potest appellari, nisi à sententia definitiva, præterquam in certis casibus. n. 32. At verò de Jure Canonico appellari potest ab omni sententia interlocutoria, & quovis gravamine, tam ante, quam post sententiam definitivam. n. 33. Et quid circa hoc statutum sit in Concil. Trident. n. 34. Assert. III. Non tantum in causis civilibus, sed etiam criminalibus appellatio conceditur utroque jure, quamvis ex generali consuetudine appellationes in criminalibus non admittantur in Imperio. n. 3. Assert. IV. Non tantum in causis majoribus, sed etiam in minoribus, imò & minimis, ac levibus admitti debent appellationes. n. 36. Speciali tamen statuto loci decerni potest, ut non admittatur appellatio, ob modicam quantitatem. n. 37. Assert. V. Appellari potest ab omni gravamine, non solum judiciali, sed etiam extrajudiciali: non tamen à gravamine judiciali nondum illato, nec actu, nec per minas appellari potest; quamvis possit ab extrajudiciali etiam merè futuro. n. 38.

§. II. *In quibus causis appellare non liceat? & in specie de appellatione à correctione Prælati, seu Superioris Regularis, vel secularis.* pag. 580.

ASSERTIO I. A correctione legitima Prælati, seu Superioris, quæ fit Regularis disciplinæ causâ, non admittitur appellatio. num. 39. Præterea statutum est, ne Prælati subditum suspendat, vel excommunicet, nisi monitione præmissâ, nec subditus contra Ecclesiasticam disciplinam appellare potest, maxime, si sit Religiosus. num. 40. & seq.

Assert. II. Potest à correctione Prælati, sive Regularis, sive secularis appellari, si Prælati, vel Visitator in corrigendo modum excedat notabiliter, & notoriè, & talis Superior mittendus est ad Sedem Apostolicam puniendus. n. 42. & seq. Potest autem Prælati, vel Visitator dupliciter in corrigendo procedere, vel extra Judicium, per modum paternæ correctionis: & tunc non potest appellari à correctione, nisi modus excedatur; ita tamen, ut interim non impediatur, vel suspendatur potestas Prælati. Vel, ut correctio fiat, servato ordine judiciario: & tunc appellari potest, ante sententiam definitivam, & post illam,

ita tamen, ut per appellationem non suspendatur executio. *num. 44.* Similiter Religiosi appellare possunt à correctione, si in ea modus excedatur, sive gravamen inferatur in processu judiciali, sive procedatur extrajudicialiter: sapius tamen, & facilius appellare possunt à correctione Clerici seculares, quam Regulares. *cit. n. 44.* Si appelletur à sententia definitiva, correctionis causa necessariò exprimi debet, nempe, quòd Superior modum in correctione excefserit. *n. 45.* Regulares à correctione Prælati appellare possunt, si modus excedatur in rebus gravibus, non obstante Concilio Trident. & non obstantibus etiam privilegijs Apostolicis, quæ prohibent Regularibus appellare à suorum Prælatorum correctionibus; quia intelliguntur, nisi injustè gravent subditos. *cit. n. 45.*

§. III. De appellatione ab Excommunicatione, Interdicto, & Suspensione. *pag. 583.*

ASSERTIO I. Et si à sententia excommunicationis, & interdicti appellari possit, ea tamen per appellationem sequentem non suspenditur. *num. 46.* Idemque dicendum de censura suspensionis ab officio, aut ab ingressu Ecclesiæ. *n. eod.* Id autem limitandum est, quòd per appellationem sequentem solum suspendatur Interdictum, vel suspensio ab Officijs Divinis, adeoque à spiritualibus, quæ ligant animam, non à temporalibus, vel alijs actibus. *num. 47.* An per appellationem subsequentem suspendatur, non solum suspensio ab Officio Divino, quæ est propriè censura, sed etiam ea, quæ est pura pœna? *cit. n. 47. & n. 48.* Assert. II. Per appellationem interpositam à sententia excommunicationis ab homine lata, vel alterius censura, non solum ea non suspenditur, sed etiam non impeditur eiusdem denunciatio, quòd minus Iudex talem denunciare possit, & declarare, esse excommunicatum, non obstante appellatione. *n. 49. & seq.* Quando actus jam gestus non suspenditur per appellationem sequentem, ut excommunicatio; nec actus gerendus accessorius ad illum actum, eique annexus suspenditur, qualis est denunciatio excommunicationis. *cit. num. 50.* Probabile autem est, quòd etiam nunc post Concil. Constant. de non vitandis excommunicatis, adhuc post appellationem interpositam excommunicatus denunciari possit, ut vitetur, cum illis nullus favor sit factus. *n. eod.* Respondetur ad objectionem propositam. *n. 51.*

§. IV. Utrum appellari possit in causis, seu factis notorijs, vel dubijs? *pag. 585.*

ASSERTIO I. In causis, aut delictis notorijs non recipitur appellatio, sed eà non obstante, sententia executioni mandari potest. *n. 52. 53. & 54.* In dubijs verò factis, aut excessibus, si appelletur, causa probabilis coram Iudice à quo est exprimenda. *n. 55. & seqq.*

§. V. An, & qualiter contra electionem, vel confirmationem Prælati appellari possit, vel non? *pag. 586.*

Si quis contra electum ad Prælaturam, vel dignitatem, & confirmatum appellet, non allegans justam causam, ad impediendam executionem, & effectum electionis, & confirmationis, talis appellatio non debet admitti, sed electus, eà non obstante, mitti debet in possessionem dignitatis: imò neque contra eam admittenda est exceptio; bene autem ac-

cusatio, aut denunciatio. *num. 56.* Aliquando tamen contra electum, & confirmatum admitti debet exceptio. *n. 57.*

§. V. De alijs nonnullis casibus, in quibus appellatio non admittitur. *pag. 587.*

ASSERTIO I. Appellatio, quæ fit contra ipsam vel executionem juris, non est admittenda. *num. 58.* Assert. II. Contra Regulares constitutiones non admittitur appellatio. *n. 59. & seq.* Assert. III. A pœna per legem definita appellari non potest. *n. 61.* Assert. IV. Ab executione sententiæ, seu vero executor appellari non potest, nisi modum excedat in exequendo. *n. 62.* Ab executeore mixto, qui cognitionem aliquam habet, appellari potest: metus autem executor neque ut suspectus reculari potest. *n. 63.* Assert. V. A sententia Iudicis iurejurando confirmata decidit. is, qui iuramentum detulit, non potest appellare, quamvis possit is, cui iuramentum est delatum, si videlicet illud præstare reculari velit; idque condemnatus sit. *n. 64.* Assert. VI. De Iure civili à sententia lata in possessorio non potest appellari, saltem quoad effectum suspensivum, et si possit quoad effectum devolutivum. At verò de Iure Canonico, quoad utrumque effectum, à sententia Iudicis in Iudicio possessorio appellatio admittitur. *n. 65.* Assert. VII. Appellatio manifestè frivola, & frustratoria, quæ fit sine legitima causa, admitti non debet. *n. 66.* Porro appellans frivole debet obedire Superiori suo, à quo appellavit: alioquin, quia censetur ipsum contemnere, puniendus est, nisi innocentiam suam probet. *cit. n. 66. & n. 67.*

§. VI. De causis commissis, adiecta Clausula appellatione remota. *pag. 590.*

QUÆR. I. An vi huius clausulæ censetur remota, & prohibita omnis appellatio? Resp. per hanc clausulam revocari, ac prohiberi, non solum appellationem frivolam, & frustratoriam, sed etiam iustam, ac legitimam, si ea non sit in iure expressa, & specialiter concessa. *n. 68.* Ac proinde prohibentur per hanc clausulam etiam appellationes rationabiles, & legitime, quæ ex iusta causa fiunt, si illæ non sint specialiter in iure expressæ. *n. 69.* Appellatio vero expressè à iure approbata dicitur omnis illa, quæ iure est expressè concessa, ad quod non requiritur, ut ius appellationem permittat, etiam in eo casu, in quo adiecta est clausula; ut procedatur, appellatio remota, sed satis est, quòd appellatio expressè in iure sit concessa. *n. 70.* Plura tamen exempla in Iure Canonico extant, in quibus admittitur appellatio, tamen cum expressè comissa sit, cum clausula, appellatio remota. Veluti primò, si Iudex, cui commissa est causa, appellatio remota, nolit admittere exceptionem in rebus confanguinitatis, vel aliam similem, ob quam recusari potest, nihilominus recusari, & ab eo appellari potest. *num. 71.* Secundò, si Iudex citet partem ad locum non tutum, ab eo appellari potest, etiam si datus sit, appellatio remota, quamvis ab initio appellaverit. *num. 72.* Debet tamen citatus ad locum non tutum, priusquam appellet, proponere, et probare, locum non esse tutum: potest tamen Iudex revocare tale gravamen, assignando locum tutum. *num. 73.* Sunt etiam plura exempla in Iure Canonico, in quibus appellari potest, tamen cum

secus, si sit appellatum à duobus super sententia, quæ continet plura capitula separata, & non connexa, ad diversos Judices; tunc enim utraque appellatio tenet. *n. 97.* QUÆR. II. An à iudice seculari appellari possit ad Ecclesiasticum, saltem ad Papam? Resp. si quis appellet ante, vel post Iudicium, à Iudice seculari ad Papam; appellatio non tenet, de jure communi, & seclusâ consuetudine, vel nisi appellans sit subditus temporali jurisdictioni Papæ. *n. 98.* valet consuetudo, ut appelletur à Iudice seculari ad Papam, vel alium Iudicem Ecclesiasticum, etiam in causis temporalibus: non autem vice versâ ab hoc ad illum. *num. eod.* QUÆR. III. Ad quem appellandum sit à collatione beneficii facta communiter ab Episcopo, & Capitulo? Resp. si Episcopus interfuit collationi, ut Episcopus, seu Prælati, non potest appellari ad eundem: secus, si interfuit solum, ut Canonici. *num. 99. & 100.*

SECT. V. De forma, seu modo appellandi: & quoties appellare liceat? pag. 600.

§. I. Quomodo appellatio interponenda sit? pag. 600.

ASSERTIO I. Appellatio fit, vel statim à sententia lata, vivâ voce, vel ex intervallo fieri debet in scriptis, oblato libello appellatorio, in quo contineatur, quis appellet, contra quem, & à cuius sententia; quamvis non sit absolute necessarium exprimere nomen Judicis à quo. *n. 101.* Quod si appellatio in scriptis Iudici à quo tradita sit, ea valet, licet coram eo lecta non fuerit. *n. 102.* Assert. II. Appellari potest, sive voce, sive scripto, non tantum per verba expressa, & formalia, v. g. Appello, Provoco, sed etiam per verba æquipollentia; ut, si gravatus à Iudice dicat: Committo, vel subijcio me protectioni Papæ, vel alterius Superioris, censetur appellasse. *n. 103.* Appellatio per verba æquipollentia habet vim appellationis, sive appelletur in Iudicio, sive extra illud: & sive quis se subijciat protectioni Papæ, sive alterius Judicis Papæ inferioris. *n. 104.* Et hoc intelligi debet, non de protectione generali, sed speciali, quæ obtinet vim appellationis. *n. eod.* Assert. III. Non solum verbis, sed etiam ipso facto appellari potest; ut, si quis in aliqua causa iter facit ad Romanam Curiam, seu Papam, vel alium Superiorem, censetur appellasse, & si interim excommunicatur, excommunicatio non tenet. *n. 105. & seq.* Assert. IV. Appellatio generalis, id est, facta super omni causa, quæ contra appellantem potest aliquando moveri, non valet. *n. 107.* Sed neque valet appellatio, si quis appellet generaliter ab omni gravamine, quod sibi inferri potest: sed appellatio generalis restricta ad certam causam valet, ut, si quis appellet ab omni gravamine, quod sibi in ea causa inferendum timet à Iudice. *n. 108.*

§. II. De forma, seu modo appellandi à sententia interlocutoria, vel gravamine extrajudiciali. pag. 602.

ASSERTIO I. Appellatio, quæ fit in Iudicio à sententia interlocutoria, vel gravamine extrajudiciali, debet fieri in scriptis, & expressâ causâ appellationis, alioquin non valet. *n. 109.* Ad quam appellationem tria requiruntur, ut fiat in scriptis, ut dentur Apostoli, ut exprimat causa in specie. *n. eodem.* Præterea, si post terminum convenientem, habitâ ratione distantia, loci, personæ, & negotij qualita-

tis appellanti præscriptâ, intra quem appellationem prosequi debeat, si appellatus vult, & petit, debent partes principales per se, vel per idoneos procuratores ire Romam cum omnibus actis, & monumentis causæ, non solum ad prosequendam appellationem, sed etiam causam principalem, si ita Papa iudicaverit: imò potest tractari causa principalis, articulo appellationis omisso, de consensu tamen partium. *n. 110.* Idque declaratur *n. 111.* Denique, si appellans præmissa non observet, reputabitur non appellans, & redire debet ad priorem Iudicem, & condemnandus est in expensas: si verò appellatus prædicta contemnat, proceditur in eum, tanquam contumacem, quoad expensas, & causam principalem, quantum de jure fieri potest. *n. 112.* Præterea appellans ante sententiam coram Iudice idoneo ad superiorem sine rationabili causa, non admittitur, sed debet prosequi sententiam, & iustitiam coram eodem Iudice ordinario, etsi dicat, se destinasse nuncium ad Superiorem, vel se impetrâsse litteras ab illo, si ille nondum sunt traditæ delegato. Si verò appellet cum rationabili causa, tum ea est exponenda coram Iudice à quo quæ debet esse talis, ut, si legitima probata fuerit, Iudex ad quem debeat cognoscere de appellatione, quæ si causa non probetur, remittet illum ad Iudicem inferioriorem, & condemnabit eum in expensas alteri parti, salvis tamen Constitutionibus de maioribus causis Sedi apostolicæ reservandis. *n. 113. & seq.* Assert. II. Appellans ab interlocutoria, vel à gravamine, ante sententiam definitivam, non potest aliam causam, quàm nominatim expressas in ipsa appellatione, prosequi. *n. 114.* Exemplum gravaminis exprimi in appellatione ab interlocutoria ante sententiam definitivam est, si procurator errorem Advocati sui dicentis falsum contra partem adversam, corrigat. *n. 116. & seq.* Assert. III. Appellans ab interlocutoria, vel à gravamine non potest prosequi aliam causam, sed illas tantum, quæ nominatim in appellatione sunt expressæ; nec processus primi Iudicis potest justificari, vel impugnari ex actis novis, vel de novo producendis, sed tantum ex illis, quæ coram ipso acta vel exhibitâ fuerunt. *n. 118.* Assert. IV. Ad formam appellandi ab interlocutoria, vel à gravamine, ante sententiam definitivam, etiam pertinet, quod appellans debeat probare, non solum, quod opposuit exceptionem legitimam, & appellavit, sed etiam quod legitima exceptio opposita non fuit admittenda, ideoque appellavit. *n. 119. & seq.* Solvitur obiectio *n. 121.*

§. III. De forma, seu modo appellandi à sententia definitiva. pag. 605.

ASSERTIO I. Appellatio à sententia definitiva, si statim fiat, potest fieri vivâ voce: si vero ex intervallo, in scripto etiam fieri debet; aliâ non valet. *n. 122.* Assert. II. In appellatione à sententia definitiva non est necesse causam appellandi in ea allegare in specie; sed sufficit, si appellans dicat in genere, se gravatum esse, vel sententiam iniustam esse, sine alia causa expressâ: exceptis causis, in quibus iure prohibitum est appellare à sententia definitiva. tunc enim debet exprimi causa gravaminis. *n. 123.*

Assert. II. Qui appellat à sententia definitiva, etiam aliquam causam appellandi exprimat, tamen etiam alias causas non expressas coram Iudice appellationis prosequi

prosequi potest, imò etiam nova Instrumenta & testes producere. *n. 124.* Idemque est de appellacione à sententia interlocutoria vim definitivam habente. *num. eodem.*

§. IV. Quoties licitum sit appellare? pag. 606.

QUÆR. I. Quoties licitum sit appellare à sententia definitiva? Resp. Si quis bis appellavit, non potest tertio appellare à sententia definitiva, quæ fuit bis confirmata. *n. 125.* Idque procedit etiam in sententia, quæ non transit in rem judicatam: & nec supremus Princeps potest concedere, ut tertio appelleretur potestate ordinariâ. *n. 126.* Limitatur autem, quòd non liceat tertio appellare in eadem causa, & super eodem articulo, bene autem super diversis articulis. Deinde utraque pars litigantium successivè potest appellare bis, etiam in eadem causa, & super eodem articulo. *n. 127.* QUÆR. II. An, qui semel appellavit à sententia interlocutoria, ante sententiam definitivam, possit iterum appellare in eadem causa, & super eodem articulo? Resp. Qui semel appellavit, & postea appellationem non profecit, sed redit ad Judicem à quo, hoc casu, si deinde Judex per interlocutoriam sententiam denovo eum gravet, iterum ab ea appellari potest, maxime, si causa sit favorabilis. *n. 128. & seq.* Sicut à sententia definitiva bis appellare licet, non autem tertio in eadem causa, & super eodem articulo, ita etiam à sententia interlocutoria, quamvis hæc à Judice revocari possit, aut mutari, nisi sit confirmata, sive bis promulgata. *n. 130.* Si repulsus ab exceptione peremptoria bis appellet, & primâ, ac secundâ vice succumbat, non debet ulterius audiri, si appellare velit, nisi tunc rite proposita ideo repulsa fuisset; quia ineptè proponeretur. *n. 131.* Est autem sententia lata super exceptione peremptoriâ interlocutoria, non definitiva, quamvis in effectu vim habeat definitiva. *num. eodem.*

SECT. VI. De temporibus, seu fatalibus appellationum. pag. 608.

§. I. De tempore interponendæ appellationis. pag. 608.

QUÆR. I. Quando, & intra quod tempus interponi debeat appellatio? Resp. Jure antiquo appellandum fuit intra biduum in causa propria, intra triduum in causa aliena, seu procuratorio nomine. Jure verò etiam Canonico appellari debet intra 10. dies, à die illati gravaminis, vel latæ sententiæ, & scientiæ numerandos. *n. 132.* Similiter ab actibus extrajudicialibus, vel gravaminibus extra Judicium illatis, intra 10. dies appellare licet, non autem postea, quamvis possit quis uti alijs remedijs, v. g. debite contradicendo, vel per viam nullitatis, modò interim actui illi, à quo appellavit, non liberè consenserit. *n. 133.* Quod dictum est, intra 10. dies extrajudicialiter appellandum esse, id solum procedit à gravamine jam illato; non autem à gravamine futuro, quod probabiliter timetur inferri: nam ab hoc etiam post 10. dies, quàm diu probabile periculum timetur, appellari potest. *n. 134.* Non tantum appellationes extrajudiciales, sed etiam supplicationes Principi offerendæ sunt, intra 10. dies, etiam in causis feudalis, & quando tertius aliquis pro suo interesse intervenit appellationi factæ ab aliquo. *n. eod.* QUÆR. II. Quando currere incipiat hoc tempus decendij? Resp. Statim à momento latæ sen-

tentiæ in momentum, si adversus præsentem pronunciatum sit. *n. 135.* Est autem hoc tempus decendij ab initio utile; ideòque non incipit currere, nisi à tempore scientiæ; in progressu verò est continuum. *n. 136.* Et à gravamine extrajudiciali incipit currere à tempore, quo quis scivit, gravamen illatum esse in sui præjudicium. *n. eod.* A gravamine extrajudiciali, quod habet tractum successivum, & causam continuam, semper appellari potest etiam post 10. dies, quàm diu durat gravamen. *cit. n. 136.* Hinc infertur primò. Si causa intra certum tempus decidenda Judici commissa sit; tunc tempus incipit currere à die præsentationis, seu receptionis Rescripti delegationis. *n. 137.* Secundò. Non tantum tempus decendij, sed quodvis aliud tempus ad aliquid agendum definitum, currit statim de momento ad momentum, nisi aliud jure sit expressum, vel alia sit mens tempus definitivæ: vel, nisi proponatur præpositio A. tunc enim non est numeranda prima dies præsentationis litterarum. *n. 138.* Et quid de vocula *Vsque*, num sit accipienda inclusivè? an exclusivè. *n. eodem.*

§. II. De Apostolis, & tempore illos petendi, & præsentandi? pag. 610.

Quid sint Apostoli, & quot sint eorum species, sive genera? *n. 139.* QUÆR. I. An Judex à quo teneatur Apostolos appellanti eos petenti exhibere, & tradere?

Resp. Affirmativè, ita, ut si Judex à quo requisitus non tradat Apostolos, & in causa procedat, processus sit nullus, nisi prius appellationi renunciatum fuerit. *n. 140.* QUÆR. II. Intra quod tempus petendi, & dandi sint Apostoli? Resp. Olim peti, ac recipi debebant intra 5. hodie verò ab eo, qui appellat, intra 30. dies peti debent; aliàs censetur renunciare appellationi, etsi eat, vel procuratorem mittat ad prosequendam appellationem: quòd si Judex requisitus instanter, sive iteratis vicibus, loco, & tempore congruo, expressè deneget, vel pet malitiam, & negligentiam, intra 30. dies tradere intermittat, processus est nullus. *n. 141.* Apostolos debet petere appellans, non autem appellatus; quamvis non sit necessarium, ut petantur in scriptis, dari tamen debent in scriptis. *n. 142.* Sicut autem appellans petere debet Apostolos intra 30. dies, ita & Judex illos tradere intra illos. *n. eodem.* Appellans debet petere Apostolos, sive appelleretur ab interlocutoria, vel gravamine illato ante sententiam definitivam, sive à definitiva; sive appelleretur à Judice extrajudicialiter procedente; & quidem Apostoli dandi sunt expensis appellantis. *cit. n. 142.* Resp. 2. Verius est, tempus 30. dierum statim currere à tempore sententiæ latæ, si appellans illius notitiam habuit; alioquin verò numerandum est hoc tempus à die scientiæ, quo quis, sententiam latam esse, cognovit: sunt autem dies isti continui. *n. 143.* Porro, quamvis secundum juris rigorem, Apostoli petendi sint instanter, congruo loco, & tempore; sufficit tamen, si uno contextu sapius, & instanter petantur, ad quos recipiendos, si Judex certum terminum statuat, & appellans in illo eos non petierit, appellationi suæ renunciâsse censetur. Idem dicendum, cum Judex statuit terminum juris incertum, intra quem appellans illos debite non petivit, vel oblatos recipere renuit: si verò Judex debite requisitus non tradat Apostolos, appellans prosequi potest appellationem, ac si expressè denegati fuissent.

fuisſent. n. 144. **QUÆR. III.** Intra quod tempus Apoſtoli ſunt præſentandi Judici ad quem? Reſp. Judex à quo poteſt appellanti certum tempus præſigere ad introducendam ſuam appellationem, ſive ad Apoſtolos ipſi datos præſentandos Judici ad quem, ita, ut, ſi intra illud eos non præſentet, appellatio deſerta cenſeatur: hoc autem tempus à jure definitum eſt ſex menſium. num. 145.

§. III. Intra quod tempus appellans proſequi debeat appellationem, & finire? pag. 612.

ASSERTIO I. Appellanti ad proſequendam appellationem datur annus, vel ex neceſſaria, & evidenti cauſa biennium, ita tamen, ut hoc tempus Judex à quo abbreviare poſſit: quòd ſi intra hoc tempus cauſam non eſt proſecutus, ſententia tenet, ſi poſt illam appellavit, & ipſe cauſa cadit. nec ampliùs audiri poteſt in eadem cauſa: ſi verò appellavit à gravamine, & ante ingreſſum litis appellans audiatur ſuper illo negotio: ſi verò appellavit ante ſententiam, poſt litem conteſtatam; cogi poteſt ſtare ſententiã Judicis, ad quem appellavit, vel Judicis à quo. n. 146. & ſeq. Non ſolùm autem Judex ordinarius, ſed etiam delegatus poteſt præſigere tempus congruum appellanti, abbreviando terminum à jure ſtatutum ad proſequendam appellationem, quo elapſo, Judex à quo reaſſumit jurisdictionem ſuam. n. 148. **Aſſert. II.** Appellans tenetur intra annum à die appellationis, vel gravaminis illati, proſequi, & finire appellationem, ſive judicialem, ſive extrajudicialem: alioquin appellatio cenſebitur deſerta, niſi juſtè fuerit impeditus. n. 149. Hoc tempus annale, vel biennale non currit appellanti impedito agere, & quòd incipiat currere à tempore interpoſitæ appellationis, vel gravaminis, id procedit de Jure Canonico, non Civili. n. 150. Ubi etiam notandum eſt diſcrimen inter appellationem extrajudicialem, & judicialem. num. eodem.

§. IV. An Judex à quo poſſit ſtatuerè terminum ad finiendam appellationem? & quinam præterea poſſint terminum præſigere ad proſequendam appellationem, vel jure ſtatutum abbreviare, & an etiam eundem poſſint prorogare? pag. 613.

ASSERTIO I. Judex à quo, licet poſſit ponere terminum ad proſequendam, non tamen poteſt ad finiendam appellationem. n. 151. Si Judex à quo terminum præfixit, intra quem cauſa appellationis fini debet, cenſetur voluiſſe assignare terminum præſentandi, & proſequendi appellationem. n. 152. Non poteſt appellans prævenire terminum à Jure ſtatutum; nec antea debet à Judice ad quem litteras impetrare, quibus cauſa remittatur ad Judicem à quo; alioquin illæ non valent. n. eod. **Aſſert. II.** Judex ad quem non poteſt terminum à jure ſtatutum breviare, licet poteſt Judex à quo, niſi ex nimia dilatione damnum reipublicæ, vel periculum animarum immineret: neque etiam poteſt Judex ad quem ordinariè reſtringere terminum assignatum à Judice à quo. n. 153. **Aſſert. III.** Non tantùm Judex à quo, ſed etiam ipſe appellans poteſt terminum congruum ſibi ſtatuerè ad proſequendam appellationem, & terminum à jure præfixum reſtringere: quòd ſi intra terminum à Judice à quo, vel à ſe ipſo præfixum, non proſequatur appellationem, cogitur ſtare ſententiã eiufdem Judicis à quo. n. 154. Appellatus non poteſt breviorè terminum præſigere

re ipſi appellanti. n. 155. Licet Judex poſſit ſtatuerè terminum appellanti ad proſequendam appellationem, non tamen ad hoc tenetur; & poteſt terminum præſigi appellanti. n. eod. Etiam poſt ſtatutum terminum ab homine ad proſequendam appellationem, ea pro deſerta habetur; adeoque elapſo tali termino, ſententia lata à Judice à quo firma manet. n. eod. **Aſſert. IV.** Tempus à jure ſtatutum ad proſequendam, & finiendam appellationem, annus ſcilicet, vel ex cauſa biennium, nec Judex à quo, nec appellans poteſt prorogare, ſeu extendere. n. 156.

§. V. Quenam præterea Jure Canonico ſtatuta ſunt circa proſecutionem appellationis? pag. 615.

ASSERTIO I. Quando appellatio eſt recepta à Judice, vel à parte adverſa approbata, terminus, qui datur ad proſequendam appellationem elapſus, habet vim peremptorij, ita, ut contra abſentem procedatur, ac ſi peremptoriè ad Iudicium citatus fuiſſet, & non veniſſet, nec talis terminus ab aliqua parte præveniri poterit: ſi verò appellatio intercepta malitoſè non fuerit recepta, vel approbata cum conſtitit legitime fuiſſe appellatum, ea valet. n. 157. & ſeq. ubi id explicatur. **Aſſert. II.** Si una pars litigantium appellet, & altera pars terminum appellationis proſequendæ ab homine, id eſt, ipſo appellante, vel à Judice à quo præfixum, præveniat, hoc tacito, literæ impetratæ, non valent; quia in iis nulla eſt facta mentio de termino præfixo: ſi autem terminus datus ſit à lege, ſeu jure, nempe annus, vel ex cauſa biennium; tum eſt ſtandum ſecundis litteris ad Judices delegatos impetratis, niſi impetrans nimium properaverit, ut ſupplantaret appellantem: de niſi ex dilatione imminet periculum, etiam neutrà parte proſequire: tunc verò Judex ad quem ſuppletè poteſt, compellendo partes ad proſequendam appellationem. n. 159. & ſeq. Ubi id declaratur. **Aſſert. III.** Si appellans præfixit terminum appellationi ſuæ proſequendæ, & poſtea non mittit procuratorem ſufficientem ad eam proſequendam, ſed ad impetrandum, vel contradicendum tantum; tunc condemnari debet ad ſolvendas expenſas. n. 161. & ſeq. Porro, ſi appellatio non fuit recepta à Judice, vel approbata à parte adverſa, ſufficit, ſi appellans mittat Procuratorem ad impetrandum, & contradicendum, licet appellatus ſit paratus apud Papam cauſam proſequi. n. 163.

§. VI. An, & ob quas cauſas, ſeu impedimenta admittatur quis etiam poſt annum, vel biennium ad proſequendam appellationem? pag. 618.

ASSERTIO I. Si quis intra annum, vel etiam biennium, propter impotentiam, vel aliud legitimum impedimentum, appellationem proſequi intermiſit, etiam poſtea ad eam proſequendam admitti debet. n. 164. **Aſſert. II.** In ſpecie verò ſex cauſas, ſeu impedimenta communiter afferri ſolent, ob quæ appellans, etiam poſt elapſum annum, vel biennium, admitti debet ad proſequendam appellationem. Primum eſt ex parte appellantis, propter eius impotentiam, ob quam etiam tempus decendij non currit. v. g. pauperi. n. 165. Secundum impedimentum eſt ex parte appellati, ſi is impediatur per ſe, vel per alium appellentem à proſecutione appellationis. n. eodem. Tertium impedimentum intervenire poteſt, ex facta utriuſque, tam appellantis, quàm appellati, ſi inter-

que pendente appellatione, consensus in Arbitros, vel expressè convenit, ut differatur appellationis prosecutio; tunc enim tempus ab homine, vel à jure præfixum ad eandem proseguendam non currit appellanti, nec appellato, nisi ob periculum ex dilatione, ac morâ Judex præcipiat, ut in causa appellationis procedatur. *n. 166.* An tempus proseguendæ, & finiendæ appellationis, non solum per compromissum, sed etiam per expressum consensum utriusque partis, appellantis, & appellati, prorogari, & extendi possit, & non tantum suspendi? Negant aliqui, alij probabilius affirmant. *n. 167. & seq.* Quartum impedimentum proseguendæ appellationis intervenire potest, ex parte Judicis, ad quem appellatum est, si is noluit, vel non potuit causam audire, & cognoscere; tunc enim ipso jure debet illæsus servari appellans, ut etiam post elapsum biennium audiatur, nec currat tempus, nec indigeat restitutione. Ubi tamen communiter distinguunt, an impedimentum proveniat à Judice, seu Principe supremo, an verò ab inferiore Judice. *n. 169.* Quintum impedimentum est, si appellans impediatur à proseguenda, & finienda appellatione factò tertij, vel per negligentiam procuratoris, qui non fuit prosecutus appellationem: tunc currit tempus appellationis, neq; datur restitutio in integrum adversus lapsum Fatalium, & alter appellans potest agere ad interesse contra impediendum. *n. 170.* Sextum impedimentum est proveniens ex casu fortuito; ut, si via hostibus infestâ sint, quò minus ad Judicem appellationis accedere quis possit, & tunc, si impedimentum contingat in primo anno, ipso jure datur secundus annus: si in secundo anno, saltem appellans restituendus est in integrum. *num. eodem.* Porro onus probandi impedimentum proseguendæ appellationis incumbit appellanti. *n. 171.* An, si appellans toto anno sit impeditus sequi appellationem, detur secundus annus integer? *n. 172.* Demum elapso primo anno, potest Judex à quo sententiam à se latam exequi, si ipsi non constet de justo impedimento appellantis, & nulla protestatio ab eo facta sit. *n. 173.*

SECT. VII. De officio Utriusque Judicis, à quo, & ad quem appellatur. pag. 622.

§. I. Quando, & quomodo procedere possit, ac debeat Judex à quo, sive sit ordinarius, sive delegatus? pag. 622.

ASSERTIO I. Regulariter Judex à quo tenetur admittere appellationem, & acta coram se, intra 30. dies, unâ cum Apostolis, transmittere ad Judicem appellationis: & quæ sit pœna Judicis non deferentis appellationi ex justa causa interpositæ. *n. 174.* Assert. II. Judex à quo appellationi per fraudem, vel malitiam interpositæ non debet deferre, nec eam admittere, sed in causa procedere, eamque definire. *n. 175.* Porro, si Judici aliqua causa commissâ sit, remota appellatione, tunc, si Reus, post citationem, vel notitiam litterarum, ivit ad Curiam, Judex delegatus in causa procedet, sed, si ivit ante citationem, non potest procedere. *n. 176. & seq.* Assert. III. Quando appellatur in aliquo articulo incidente, sine quo causa principalis expediri non potest, Judex à quo supersedere debet, etiam in causa principali, nec illam cognoscere potest: secus est, si quæstio incidens non sit connexa causæ principa-

li, sed separata, ita, ut sine illa definiri possit. *n. 178.*

Porro, si appelletur, quòd litteræ delegationis sint subreptitiæ; quia per falsi suggestionem sunt imptetratæ; non ideo sententia definitiva est differenda. *n. 179.* Assert. IV. Si unus ex litigantibus appellavit, Judex à quo potest illum compellere, ut appellationem protequatur, vel coram se Iuri pareat. Quòd si alterutra pars litigantium Judicem habeat suspectum, potest hic illum compellere, ut eligat Arbitrum, qui de causa suspicionis cognoscat. *num. 180.*

Porro, si Canonicus admonitus, ut resideat, appellet, assignari ei debet terminus ad appellationem proseguendam, & interim Vicarius constituitur sustentandus ex fructibus beneficii: & si Canonicus non resideat, nec appellationem protequatur, privandus est præbendâ. *n. 181. & seq.* Assert. V. Quando committitur alicui causa, appellatione remota, & pars, antequam citaret, vel cognovisset commissionem causæ, nuncium misit ad Papam, si citatus deinde appellet, Judex à quo debet deferre appellationi: si verò postea misit, Judex procedere potest, & exequi debet mandatum. *n. 183.* Quæ tamen dispositio postea revocata fuit. Assert. VI. Postquam Papa causam aliquam ad se advocavit, tum Judex inferior non potest amplius procedere in illa causa, sed gesta per illum sunt invalida, ac si ab eo legitime fuisset appellatum. *n. 184.* Verum tunc solum potest Superior avocare causam ad se ab inferiore, si hic ab eo jurisdictionem accepit. *n. 185.* Per avocationem causæ à superiore factam magis impeditur jurisdictione Judicis à quo, quàm per appellationem. *n. eodem.* Judex à quo tenetur ad petitionem appellati, acta Iudicij sigillo suo munita exhibere appellanti, ut ad Judicem appellationis deferantur. *n. 186.*

§. II. Quod sit officium Judicis ad quem, & quando procedere possit, ac debeat? pag. 625.

ASSERTIO I. Judex, ad quem appellatum, debet appellationem ad se delatam admittere, & de eius justitia cognoscere. *n. 187.* Assert. II. Judex ad quem appellatum, priusquam de causa, & justitia appellationis cognovit, non debet, nec potest causam appellationis examinandam remittere ad Judicem à quo, nisi pars, quæ appellavit, consentiat. *n. 188.* Idque extenditur, ut procedat, tamen si Judex à quo successerit in locum Judicis ad quem; tunc autem debet alteri non suspecto causam delegare, si pars adversa repugnet. *n. 189.* Excipi debet, nisi appellans, antequam Judex ad quem causam cognoscere cœpit, vel alteri delegavit, petat, ut ea remittatur ad Judicem à quo; adeoque appellationi renunciet; tunc enim jure sit remissio, etiam invito appellato, cui tamen appellans in expensis condemnari debet. *n. 190.* Ut autem hæc remissio causæ ad Judicem à quo fieri possit, sine condemnatione in expensas, requiritur utriusque partis appellantis, & appellatæ consensus. *n. 191.* Quòd si res non sit integra, & pars adversa acceptavit appellationem; tunc non potest appellans ab ea recedere, invito appellato. *n. eod.* Assert. III. Si Judex appellationis intelligat, malè judicatum, & bene appellatum esse, non debet causam remittere ad Judicem à quo; sed ipse causam principalem cognoscere: si verò intelligat, bene judicatum, & malè appellatum esse, tunc causam debet remittere ad Judicem à quo, si appelletur ab

Z z z z

inter-

interlocutoria, sive à gravamine, ante sententiam: si verò appelletur à sententia definitiva, tum Judex ad quem cognoscere debet de meritis causæ, & vel sententiam à priore Judice latam confirmare, vel infirmare. n. 192. Porro, sive appelletur ab interlocutoria, seu gravamine ante sententiam, sive à sententia definitiva, si constiterit, appellationem legitimam non esse, sed frivolum, Judex appellationis non debet ulterius in causa procedere, sed appellatorem remittere ad Judicem à quo, præcipiendo, ut ipsi pareat, n. 193. Judex appellationis non tenetur ad Judicem principalem, scilicet à quo, & condemnare in expensas: si verò Judex à quo detulit appellationi, etsi iniquæ, & frivolæ, Judex appellationis non tenetur ad illum remittere, etsi possit, si velit: si verò appellatum sit post sententiam definitivam, servanda sunt jura antiqua. n. 194. Idque declaratur num. 195. & seq.

Quod autem dictum est, Judicem ad quem non posse causam appellationis remittere ad Judicem, à quo bene, & legitime appellatum est, vel ei committere, id limitari debet; nisi Papa, vel alius Judex supremus, ex certa scientia, Judici, à quo bene appellatum ab interlocutoria, ipsam causam principalem, postquam ea decisa est, remittat, vel committat: id autem facere potest, n. 197. Assert. VI. Si lis in prima instantia sit contestata, & post illam fuerit appellatum, altera verò pars in secunda instantia contumaciter sit absens, potest Judex appellationis etiam in causa principali, sententiam definitivam ferre, modò ei constet de meritis causæ. n. 198. Declaratur n. 199. Assert. V. Si quis appellavit à gravamine Judicis inferioris, potest Judex ad quem, parte adversâ contumaciter absente, cognoscere, etiam lite non contestatâ, in appellatione, vel causa principali. n. 200. & n. seq.

§. III. Cui incumbat, seu imponi debeat à Judice onus probandi in causa appellationis? pag. 629.

ASSERTIO I. Appellans coram Judice ad quem tria probare debet, se appellasse, & quidem tempore debito, & ex causa rationabili. num. 202. Et quis probare debeat merita causæ in secunda appellationis instantia? n. eod. Assert. II. Si quis coram Judice litigans alleget causam probabilem, ob quam respondere non teneatur, sed, quia Judex eam exceptionem admittere noluit, appellavit; hoc casu non sufficit, si coram Judice appellationis probet, se appellasse ex causa probabilis; sed etiam probare debet, illam causam esse veram: præterquam, si is ipse coram Judice à quo se obtulit ad probandam veritatem causæ, sed admissus non fuit. n. 203.

Quibus casibus appellatio non justificetur, etiam si appellans objiciens exceptionem se offerat ad probandam eius veritatem, & à Judice non admittatur? n. 204.

§. IV. An, & quando Judex appellationis procedere possit ad citandas partes, vel delegare causam alteri, vel inhibere Judici à quo, ne procedat in causa, & ne sententiam exequatur? pag. 630.

ASSERTIO I. Si à Cœpiscopo, aut Officiali eius, ante sententiam definitivam, appellatum sit ad Metropolitanum, ipse, vel Officialis eius partes citare non debet, neque causam alteri delegare, si ratio probabilis, seu causa appellationis inserta non sit. num.

205. & seq. Assert. II. Si post interpositam appellationem ad Metropolitanum, citatus ad ipsam partibus, opponatur, vel omnino non fuisse appellatum, vel non intra decem dies, post interlocutoriam, aut definitivam sententiam, fuisse appellatum, vel ex alio capite, sicque appellationem non esse devolutam ad Archiepiscopum; tunc ipse non debet inhibere Judici, ne in causa illa cognoscenda procedat in appellatione ab interlocutoria, vel ad executionem sententiæ ab ipso procedatur. n. 207. & seq. Assert. III. Si appellatus objiciat ex causa iniuria, ante sententiam, appellatum fuisse; ideoque non admittendam appellationem, non debet Archiepiscopus, vel Officialis eius prohibere Judici à quo, ne ulterius procedat in causa, nisi prius, recepta appellatione, cognoverit, ex causa vera, & legitime appellatum fuisse. n. 209. Assert. IV. Tametsi appellatus coram Episcopo dicat, appellationem post sententiam definitivam factam esse in casu prohibito, v. g. super crimine notorio, nihilominus Archiepiscopus, postquam cognoscere cepit, an appellatum recipi debeat, necne, inhibere potest Judici à quo, ne sententiam exequatur. n. 210. & seq. Assert. V. Si ad Archiepiscopum appellatum sit, is inhibere potest Judici à quo, & partibus, ne quid innovent, vel attentent, non autem alteri personæ: cum qualis non est. n. 212. Assert. VI. Is, qui à Cœpiscopo ad Metropolitanum appellavit, in alijs causis jurisdictioni Episcopi sui Ordinarij subiectus manet: eam proinde Metropolitanus, vel Officialis eius impedire non debet. n. 213. Assert. VII. Si quis appellavit ab Episcopo ad Metropolitanum; Episcopus autem censuram tulerit in appellatorem, non debet Metropolitanus eam revocare, aut irritam declarare, nisi vocatis partibus, & cognito prius de iustitia appellationis. n. 214. Assert. VIII. Si ab Episcopo, ante sententiam definitivam, appellatum sit ad Archiepiscopum, vel Officiale eius, is cognoscere debet de causa appellationis, & si eam minus rationalem cognoverit, ulterius non procedere, sed appellatorem ad suum Ordinarium remittere debet. n. 215. Porro Constitutio Bonifacij VIII. in c. 3. h. i. m. 6. innovata est per Concil. Trident.

§. V. An, si litigans coram suo Judice non appellavit à interlocutoria, postea verò appellavit à definitiva, Judex appellationis possit revocare interlocutoriam, & gravamen per illam illatum reparare? pag. 633.

Si quis coram Judice suo litigans ab interlocutoria neglexit appellare, postea verò appellavit à definitiva, quaritur, an Judex appellationis removere etiam possit gravamen illatum per interlocutoriam? Resp. distinguendo: si enim talis sit interlocutoria, quæ negotio principali præiudicet, ut si à Judice repulsa sit exceptio pacti, præscriptio, aut quæ Judicium retro nullum reddit; tunc Judex appellationis interlocutoriam emendare potest, & metum gravatum intra decem dies post eam latam appellare intermisit: sin verò non sit talis interlocutoria, tum Judex appellationis emendare eam non potest. n. 216. An, & qualiter sententia interlocutoria lata super his, quæ non præiudicant causæ principali, post decem dies transeat in rem iudicatum? num. 217.

SECTIO VIII. De effectu appellationis, & attentatis post illam. pag. 634.

§. I. De effectu appellationis suspensivo. pag. 634.

ASSERTIO I. primus, & principalis effectus appellationis est, quod per illam suspendatur iurisdicctio Iudicis à quo, ita, ut sententiam à se latam, pendente appellatione, exequi non possit: aliud est de sententia interlocutoria, per quam iurisdicctio Iudicis à quo non suspenditur. n. 218. Assert. II. Per appellationem non suspenditur iurisdicctio Iudicis à quo, nisi in ea causa tantum, in qua est appellatum; non autem in alijs: potest tamen appellans in alia causa recusare eundem Iudicem, ut suspectum, præterquam de crimine gravi, & manifesto, ob quod ipso facto sit condemmandus. n. 219. Cui scilicet pœna ab ipsa lege, seu jure est determinata: tunc enim recusari non potest Iudex ordinarius: secus, si delicto notorio pœna arbitraria à Iudice imponenda esset. n. eod. Similiter, si is, qui à Iudice in aliqua causa appellavit, ad eundem in alia causa trahatur quia, v. g. crimine cõmissi, poterit eum Iudicem tanquam suspectum recusare; alioquin stare debet Iudicio eius, præsertim, si ordinarius eius Iudex sit. n. 220. Præterea, si Iudex delegatus sit ad plures causas, & in una ab eo appellatur, potest non obstante eâ appellatione, adhuc procedere in alijs causis, quamvis etiam recusari possit. n. eod. Porro, si quis hoc casu Iudicem ordinarium, vel delegatum, ut suspectum recuset, debet allegare, & probare, non tantum se ab illo in alia causa appellasse, sed etiam, se ab illo gravatum esse, & quidem iniuste, seu ex proposito, & cum formali intentione, seu animo gravandi: idque præsumitur, si constet, si iniustum gravamen illatum esse. n. 221.

§. II. Quibus casibus per appellationem non suspendatur iurisdicctio Iudicis à quo, sed, eâ adhuc pendente, nihilominus is procedere possit? pag. 635.

ASSERTIO I. Per appellationem non semper ita suspenditur iurisdicctio Iudicis à quo quin nihilominus procedere possit, & facere omnia illa, quæ ad facilitatem finem causæ appellationis tendunt, modo se non immisceat ipsi appellationi: quare Iudex, à quo appellatum est, in Iudicio possessorio, pendente appellatione, potest cognoscere, si querela turbatæ possessionis ab appellante ad ipsum deferatur. n. 222. & seq. Ubi declaratur, quomodo Iudex à quo possit aliquid innovare, vel mutare, appellatione pendente: non tamen debet, eâ pendente, appellans turbari in possessione sua, quam prius habuit. cit. n. 223. Assert. II. Appellans à Iudice ordinario, si postea committat aliquod crimen, potest, non obstante appellatione, eâque pendente, puniri ab Ordinario, ob illud crimen. n. 224. Idque non solum propter gravia crimina, & post appellationem commissa, sed etiam propter non gravia, & ante appellationem commissa. n. eod. Assert. III. Appellans ab illato gravamine, si Iudex à quo præfigat ei terminum ad probandum, gravamen sibi illatum esse, non tenetur comparere, illudque probare: si verò Iudex à quo appellanti assignet terminum, ad audiendam revocationem gravaminis, tunc is debet venire: alioquin revocato gravamine, Iudex à quo potest in causa procedere, ac si appellatum non fuisset. n. 225. & seq. Assert. IV. Si excommunicatus, vel interdictus personaliter, ob contumaciam, vel aliam causam, appellavit ad Papam, potest, eo non obstante, à Iudice, à quo appellavit, petere ab-

solutionem, salvâ absolutionis causâ, eamque absolutionem Iudex, qui excommunicavit, conferre potest, ac debet, licet adversarius contradicat, & appellet, ne absolvatur. n. 227. & seq. Et hoc quidem procedit de excommunicato, & interdicto personaliter. At verò, si suspensus appellet, tanquam gravatus, absolutionem non à Iudice à quo, sed ad quem petere debet. n. 228. Porro, si quis, postquam appellavit à sententia Iudicis Ecclesiastici, v. g. Episcopo, ab eodem Iudice, à quo excommunicatur, potest, pendente appellatione, absolvi ad cautelam; neque, si interim celebret Divina, sit irregularis. n. 229. Idque declaratur n. 230. Sunt & plures alij casus, in quibus, pendente appellatione, iurisdicctio Iudicis à quo non est suspensa, quò minus procedere possit, nõ obstante appellatione, antequam inhibeatur à superiore Iudice. n. 231.

§. III. An, & quando per appellationem suspendatur Censura sub conditione lata? pag. 639.

ASSERTIO I. Si Censura lata sit sub conditione, & postea is, in quem ea lata est, appellet ab illa, ante eventum conditionis; tum sententia Censuræ per appellationem suspenditur, ita, ut non contrahatur, etiam si conditio non servetur. n. 232. Solvitur obiectio n. 233. Assert. II. A sententia Censuræ sub conditione lata appellari potest, etiam post decem dies, dummodo conditio adhuc pendens sit, ita, ut per talem appellationem suspendatur Censura. n. 234.

ASSERTIO III. Si sententia Censuræ lata sit sub conditione in aliquem, isque, pendente conditione, mutet domicilium, & forum, tunc eâ eveniente, incurrit Censuram, nisi ante completam conditionem appellaverit: ubi tamen distinguendum est, an Censura sub conditione in aliquem lata sit per modum sententiæ Iudicialis, an verò per modum nudi præcepti. n. 235. Alia exempla Censuræ sub conditione latae. n. 236. Et quid sit dicendum, si Censura lata sit sub conditione de non appellando? n. eod.

§. IV. De effectu appellationis devolutivo? pag. 641.

ASSERTIO I. Appellatio legitima parit etiam effectum devolutivum ita, ut causæ cognitio ad Iudicem, ad quem appellatur, devolvatur, & ipse de iustitiâ appellationis cognoscere debeat, & si eam iustam esse cognoverit, etiam causam principalem cognoscere, & definire debeat: & interdum habet appellatio effectum suspensivum tantum, ut, si appelleretur à sententia Censuræ absolute latae, vel à sententia nulla. n. 237. Assert. II. Non solum causa principalis, sed etiam eius accessoria, sive, quæ illam consequuntur, per appellationem legitime interpositam deferuntur ad Iudicem appellationis. n. 238. Idque declaratur n. 239. & seq.

§. V. De attentatis, appellatione pendente, eorumque revocatione? pag. 642.

Alius effectus appellationis est, quod, illâ pendente, nihil sit innovandum, & si quid innovatum fuerit, revocandum sit: ubi tamè distinguendum est, inrer appellationem à sententia definitiva, & ab interlocutoria. in princ. hic. Assert. I. Si appellatû sit à sententia definitiva, Iudex ad quem, exceptis illis casibus, in quibus Iura appellationem prohibent, acta omnia revocare debet, non tantum, quæ post appellationem, sed etiam ea omnia, quæ medio tempore inter sententiâ, & appellationem mutata, aut innovata sunt, dummodo postea intra decem dies appellatum sit, n. 241. Idque declaratur. n. 242. Assert. II. Si verò

Tomus II.

Z z z z

appel-

appellatum sit, ante sententiam definitivam, videlicet ab interlocutoria, aut gravamine, Iudex appellationis non debet revocare innovata post eam, nisi prius justificata fuerit appellatio, sive confiterit, causam appellandi legitimam, & veram fuisse: præterquam, si Iudex appellationis, postquam, causam probabili coram se allegatam, de veritate eius in præsentia partium cognoscere cepit, Iudici à quo inhibuerit, ne procedat: nam, quæ post hanc inhibitionem innovata sunt, etsi causa, ob quam appellatum fuit, postea non reperitur vera, in statum pristinum revocanda sunt. n. 243. Idque declaratur n. 244.

§. VI. *Alia quedam observanda circa revocationem attentatorum proponuntur.* pag. 643.

ASSERTIO I. Remedium revocandi attentata habet locum, non solum in appellatione Iudiciali, sed etiam extrajudiciali, si causa appellationis justa, & probabilis fuerat; ita tamen, ut in priore appellatione omnia attentata post eam à Iudice à quo, si justa fuit appellatio, rescindi debeant; non autem in extrajudiciali, quæ attentata sunt post illam, nisi facta sint contra ipsam appellationem. n. 245. Similiter, si post factam appellationem ex causa probabili, is, à quo appellatum est, conferat beneficium, collatio est ipso jure nulla; ideoque revocari debet tanquam facta post, & contra appellationem. n. 246. & seq. Sunt, & alia duæ differentie inter appellationem Iudicalem, & extrajudicalem, quoad revocationem attentatorum. n. 248. **Assert. II.** Attentata sunt, vel à Iudice, vel à parte: si à parte fiant, tum vel appellans attentat aliquid contra suam appellationem; & censetur ei renunciasse, & Iudex à quo procedere potest, ac si nunquam appellatum fuisset: secus est, si attentata non sint contraria; tunc enim revocari debent: si verò appellatus, vel Iudex à quo aliquid innovent, ea non solum revocari, sed etiam ipsi in expensas condemnari debent. n. 249. **Assert. III.** Si ante litem contestatam Iudex aliquid innovet circa principale negotium, vel sine justa causa diem ex partium consensu ad litigandum ab ipso assignatum præveniat, licite appellatur, & quæ post appellationem attentata sunt, in irritum revocanda sunt, num. 250. Idque declaratur num. 251.

§. VII. *Quâ ratione attentata post appellationem extrajudicalem sint revocanda? & de privilegijs, quæ competunt remedio revocandi attentata.* pag. 646.

ASSERTIO I. Qui extra Iudicium appellat, ex verisimilibus, & probabilibus causis, ne in possessione molesteretur, si postea spoliatur, ante omnia, restituendus est in pristinum statum, & possessionem, in qua erat tempore appellationis, & restitui ei debent fructus percepti, salvo manente utrique parti jure proprietatis. n. 252. Idque declaratur num. 253. **Assert. II.** Remedium revocandi attentata, pendente appellatione, longè pinguius est, quàm interdictum *Vnde vi*, & plura privilegia habet. n. 254.

§. VIII. *Quis Iudex cognoscere possit de revocatione attentatorum post appellationem?* pag. 647.

Utrum attentata post appellationem revocanda sint, necne, pertinet cognoscere ad Iudicem appellationis: nam, qui de principali cognoscit, is etiam de accessorijs, seu connexis cognoscere debet: at causa revocandi attentata est accessoria causa appellationis, quippe ex illa dependens, num legitima fuerit appellatio, an frivola: ergo ad eundem Iudicem pertinet cognoscere de iustitia appellationis, & causa attentatorum. Quare, si quis appellat ad Superiorem, v. g. Papam, & postea Episcopus ipsam ut contumacem excommunicet, & appellans recusat ad Archiepiscopum, ut declaret, excommunicationem post appellationem latam esse nullam, licet protestetur, se velle prosequi appellationem ad Papam; censetur tamen appellatio tacite renunciare: si verò notoriè constet, mandatum Episcopi fuisse indiscretum, cui subditus non teneatur obedire: tunc Archiepiscopus potest declarare, subditum non esse excommunicatum, & cognoscere causam, quia ille jam renunciavit appellationi factæ ad Papam. n. 255. Declaratur n. 256.

SECT. IX. De cessatione, aut revocatione, renunciatione & desertione appellationis. pag. 649.

§. I. *An, & quomodo per revocationem Iudicis, & per renunciationem cesset, & tollatur appellatio?* pag. 649.

ASSERTIO I. Si Iudex five ordinarius, five delegatus, comminando, vel interlocuendo, partem litigantem gravet, ideoque ea appellatus tum si Iudex à quo illud gravamen revocet, potest in causa principali procedere, perinde, ac si gravamen non intercessisset; quia cessante causa cessare debet effectus: dummodo Iudex non ex alia legitima causa sit inspectus. n. 257. Declaratur n. 258. Quomodo intelligenda sit illa regula: Cessante causa, cessat effectus? n. 259. **Assert. V.** Appellationi interpositæ potest quis dupliciter renunciare, expressè, & tacite: expressè, desistendo ab appellatione, quod potest, si adversarij non interfit, & res adhuc sit integra, ita tamen, ut adversario sumptus, si quos fecit, restituantur: tacite verò potest quis renunciare, live ipsi obiecto, si actum appellationi contrarium exercerit. n. 260.

§. II. *Quomodo procedendum sit, si appellatio sit deserta, & an prosecutio appellationis deserte impediatur, et sententia transeat in rem iudicatam?* pag. 650.

Ad I. Quæstionem Resp. in causis electionum, alijsque beneficialibus, in quibus Superior, five Iudex ex officio procedere potest, & non tantum ad petitionem partis, etsi appellatio sit deserta; quia v. g. is, qui appellavit, ex negligentia non prosequitur appellationem, intra terminum præfixum, potest tamen Iudex appellationis nihilominus procedere ob bonum publicum, & de meritis causæ cognoscere, v. g. de impedimentis electi, propter quæ appellatus, quia negligentia partis, & desertio appellationis non præiudicat officio Iudicis. n. 261. Declaratur num. 262. Ad II. Quæstionem Respond. Etsi appellans appellationem à se desertam postea prosequatur, sententia tamen, à qua fuit appellatum, tenet in rem iudicatam, perinde, ac si appellatum non fuisset. n. 263. Declaratur n. 264.

SECT. X. De recusationibus, & relationibus. pag. 651.

§. I. *Quid sit recusatio, & quomodo cum appellatione conveniat, vel ab illa differat?* pag. 652.

ASSERTIO I. Recusatio est Iudicis, & interdictionis ipsius, proposita causâ suspicionis, & relationis, eò quòd is ex verisimili causa suspectus sit. num. 265. **Assert. II.** Appellatio, & recusatio Iudicis in quibusdam conveniunt, in pluribus tamen differunt. n. 266. Equiparantur quoad modum proponendi; quia, sicut sine iusta causa expressè, non admittitur appellatio ab interlocutoria sententia, ita

nec recusatio Judicis: & sicut Regulares appellare possunt a correctione Superioris, si modus in ea excedatur, ita etiam recusari potest Superior, si valde suspectus sit. *n. eod.* In quibus in specie appellatio, & recusatio differant? *n. 267.*

§. II. Quando, & quomodo fieri possit, vel debeat recusatio Judicis, & quis sit illius effectus? *pag. 652.*

ASSERTIO I. Recusatio Judicis proponi debet intra viginti dies post libelli ablationem, ante litem contestationem. *n. 268.* Aliquando tamen etiam post litem contestationem opponi potest hæc recusatio. *n. 269.* Assert. II. Causa suspitionis proponenda est coram Judice, qui recusatur, & probanda coram Arbitris; quare, si quis contra Judicem delegatum objiciat, quod illum suspectum habeat, causam suspitionis coram eodem allegare debet: & tunc, nisi omnino frivola appareat, idem Judex compellere potest partes, ut in aliquos tanquam Arbitros compromittant: qui non valde remoti sint, & coram quibus, si causa suspitionis, intra terminum ab ipsis statutum, probata non fuerit, tum idem Judex procedere potest. Si autem causa suspitionis probata fuerit, non debet Judex recusatus cognoscere. *n. 270.* Declaratur *n. 271.* Assert. III. Similiter, si quis velit Judicem Ordinarium ut suspectum reculare, debet causam probabilem suspitionis coram eodem proponere, & eam coram Arbitris communi consensu eligendis probare, quæ si non probetur, Judex recusatus in causa principali procedat: causâ verò probatâ, eam, cum recusatorem consensu, alteri committat, vel ad Superiorem mittat. *n. 272.* Declaratur *n. 273.* & seq. A Judice suspecto regulariter appellari non potest, nisi gravet. *cit. n. 273.* Porro, si Judex allegetur esse suspectus, Arbitris electis, statueret debet competentem terminum, intra quem terminent causam suspitionis: quo elapso, Judex in causa principali procedet, perinde, ac si recusatus non esset. *n. 275.* Declaratur *n. 276.* Assert. IV. Effectus recusationis est, quod suspendat jurisdictionem Judicis recusati. *n. 277.* An per recusationem ita suspendatur jurisdictione Judicis, ut postea per eum gesta sint ipso jure nulla, saltem quando causa suspitionis non est notoria, nec electi sunt Arbitri ad cognoscendum de illa. *cit. n. 277.*

§. III. Quid sit relatio, quomodo, & quando fieri debeat, & quis sit illius effectus? *pag. 656.*

ASSERTIO I. Relatio est Judicis in causa de jure dubitantis ad Principem missa consultatio. *n. 278.* Relatio, prout hic accipitur, fit, si Judex, proprio motu, causam arduam, vel valde dubiam ad Superiorem remittat, eum consulendi causâ. *n. 279.* Quomodo relatio strictè accepta differat a consultatione? *n. eod.* Assert. II. Si Judex de jure dubitet, idque referre velit ad Principem, debet relationis, seu consultationis copiam prius partibus apud acta edere, seu tradere; aliâs ei fides non habetur. *n. 280.* & seq. Debet autem relatio fieri, ante sententiam definitivam, exceptis causis criminalibus. *n. 281.* in fine. Assert. III. Effectus relationis est, quod per illam etiam suspenditur jurisdictione Judicis inferioris, postquam partes approbaverunt relationem. *n. 282.*

SERIES CAPITULORUM.

IN ANTIQUIS.

Cap. 1. *n. 246.* & seq. *c. 3. n. 39.*
c. 4. n. 154. & seq.
c. 5. in princ. n. 146. & seq.

§. Præterea. *n. 35.*
c. 6. n. 220. & seq.
c. 7. in princ. n. 96. & seq.
 §. Denique. *n. 98.*
c. 8. n. 164.
c. 9. n. 176. & seq.
c. 10. n. 178. &
 §. si autem. *n. 179.*
c. 11. n. 36. & seq.
c. 12. in princ. n. 33. &
 §. in causis. *n. 266.* &
 §. si autem. *n. 137.*
c. 13. n. 52.
c. 14. n. 53. & seq.
c. 15. n. 175. & 177.
c. 16. n. 229. & seq.
c. 17. n. 222. & seq.
c. 18. n. 108.
c. 19. n. 66. & seq.
c. 20. n. 16. & seq.
c. 21. n. 18. & seq.
c. 22. n. 224.
c. 23. n. 27.
c. 24. n. 219.
c. 25. n. 227. & seq.
c. 26. n. 40. & seq.
c. 27. n. 180.
c. 28. n. 181. & seq.
c. 29. n. 58.
c. 30. n. 183.
c. 31. n. 42. & seq.
c. 32. n. 59. & seq.
c. 33. n. 148.
c. 34. n. 103. & seq.
c. 35. n. 188. & seq.
c. 36. n. 71.
c. 37. n. 46. & seq.
c. 38. n. 193.
c. 39. n. 129.
c. 40. n. 232.
c. 41. in princ. n. 77. &
 seq. &
 §. Tertio. *n. 270.* & seq.
c. 42. n. 28. & seq.
c. 43. n. 62. & seq.
c. 44. n. 157. & seq.
c. 45. n. 261. & seq.
c. 46. n. 57. & seq.
c. 47. n. 72. & seq.
c. 48. n. 20. & seq.
c. 49. n. 22. quod idem
est cum c. 2. de libell. oblat.
c. 50. n. 151. & seq.
c. 51. n. 252. & seq.
c. 52. n. 105. & seq.
c. 53. in princ. n. 68. &
 duobus seqq. &
 §. verum. *n. 49.* & seq.

c. 54. n. 255. & seq.
c. 55. n. 238. & duob. seqq.
c. 56. n. 184. & seq.
c. 57. n. 159. & seq.
c. 58. n. 198. & seq.
c. 59. n. 113. & seq.
c. 60. n. 257. & duob. seqq.
c. 61. in princ. n. 272. & 2 seq.
 Et §. Porro. *n. 54.* & seq.
c. 62. n. 115. & 116. & 117
c. 63. n. 119. & duob. seqq.
c. 64. n. 161. & seq.
c. 65. n. 125. & duob. seqq.
c. 66. n. 88. & duob. seqq.
c. 67. n. 23. & duob. seqq.
c. 68. n. 280. & seq.
c. 69. n. 250. & seq.
c. 70. in princ. n. 163. & seq.
 §. Eidem quoque. *n. 163.* &
 §. Ille denique. *n. 190.* &
 seq. &
 §. Sanè. ult. *n. 200.* & seq.
c. 71. n. 79.
c. 72. n. 12. & duob. seqq.
c. 73. & ult. n. 86. & seq.

IN SEXTO.

c. 1. in princ. n. 109. &
 §. Post hoc. *n. 110.* & seq. &
 §. fin. *n. 112.*
c. 2. n. 275. & seq.
c. 3. in princ. n. 93.
 §. I. *n. 91.*
 §. cum autem. *n. 205.* & seq.
 §. Si verò. *n. 207.* & seq. &
 §. Quod si. *n. 209.* &
 §. Si autem. *n. 210.* & seq.
 §. In alium. *n. 212.*
 §. Cum verò is. *n. 213.*
 §. Sententias. *n. 214.*
 §. ult. *n. 215.*
c. 4. n. 140.
c. 5. n. 194. & duob. seqq.
c. 6. n. 141. & seq.
c. 7. in princ. n. 241. & seq.
 §. Illa verò. *n. 243.* & seq.
c. 8. n. 133. & seq.
c. 9. n. 102.
c. 10. n. 225. & seq.
c. 11. n. 99. & seq.
c. 12. & ult. n. 216. & seq.
 IN CLEMENTINIS.
 Clem. 1. *n. 84.* & seq.
 Clem. 2. *n. 144.*
 Clem. 3. *n. 149.* & seq.
 Clem. 4. *n. 166.*
 Clem. 5. *n. 118.*
 Clem. 6. *n. 263.* & seq.
 Clem. 7. & ult. *n. 131.*

TITULUS XXIX.

DE CLERICIS PEREGRINANTIBUS. *pag. 657.*

Per peregrinantes hoc loco intelliguntur, qui Romam ad Sedem Apostolicam proficiscuntur, sive Clerici sint, sive etiam Laici. *n. 1.* Qui proficiscuntur ad Sedem Apostolicam, ipsi cum suis rebus sunt